

ΟΙ ΚΟΥΦΟΙ

[Γ Ε Λ Ι Ο]

Εἶναι κάποιοι ποῦ βαρύνονται
μὲ κουφούς νὰ συντυχαίνουν·
ἀλλ' ἐγώ, ποῦ συλλυποῦμαι
τὸ βαρὺ δυστύχημά τους,
ἀγαπῶ τὴν συντροφιά τους.
Καὶ γιατί νὰ μὴ μ' ἀρέσῃ
νὰ μιλῶ μ' ἓναν κουφό,
ὅαν μὲ κάνει νὰ γελῶ ;
Γεῖα φαντάσου νὰ τοῦ λές
δυό, τρεῖς, τέσσαρες φοραὶς
κάθε λέξι σου, κ' ἐκεῖνος,
δίχως μίλημα, ὅαν κτῆνος,
εἰς τὰ μάτια νὰ σὲ βλέπῃ
μὲ τὸ στόμα του ἀνοικτὸ
καὶ νὰ χάσκη ὅαν λωλό·
καὶ 'ς τὸ τέλος νὰ θυμόνῃ
καὶ νὰ λέρῃ ποῦ φταῖς ἐσὺ
κ' ἡ φωνούλα σου ἡ λεπτή,
ποῦ δὲν φθάνει μὲς τ' αὐτί,
καὶ τὰ λόγια δὲν εἰξέρεῖς
καθαρὰ νὰ τὰ προφέρῃς ! . . .
κ' ἐπειδ' εἶναι κ' ὑποψίαρῃς,

ὑποθέτει ὁ κατεργάρας
 πῶς ἐσὺ τὸν περγελᾶς·
 ὥστε πάλι σοῦ μιλεῖ
 μὲ σκοπὸ νὰ ἐκδικηθῇ,
 προσπαθῶντας νὰ προσέξῃ
 εἰς τὴν ὕστερή σου λέξι,
 καὶ σφικτὰ τὴν ματαλέει
 γιὰ νὰ δείξῃ ποῦ δὲν φταίει
 καὶ τ' αὐτιά του νὰ τιμῇσῃ,
 ποῦ σὺ τᾶχες ἀδικήσῃ·
 κι' ὅλ' αὐτὰ μὲ τόση ἀφέλεια,
 ποῦ ψοφᾶς ἀπὸ τὰ γέλια !

*

Ἄν τοῦ λές : εἶσαι βαρύκοος ;
 σ' ἀπανταίνει : τί ; βερύκονκκο ;
 Ἄν τοῦ λές : εἰς τὰ Παρίσια,
 'κεῖνος λέγει : ποιὰ βαφτίσια ;
 Ἄν ἐσὺ τοῦ λές : κρυόνεις ;
 σὲ ρωτάει : καὶ ποὺς Ἄρτωνης ;
 Ἄν συμβῇ νὰ τοῦ πῇς : κόσκινο.
 θὰ σοῦ 'πῇ πῶς τοῦπερς : κόψιμο
 κι' ἄλλα τέτοια καὶ χειρότερα
 κι' ἀπὸ τοῦτα νοστιμώτερα
 ποῦ γελᾶς ξεκαρδιωμένος,
 ἐνῶ ἐκεῖνος, ὠργισμένος,
 γίνετ' ὅλος νευρικός,
 ποῦ σοῦ φαίνεται ξερός.

*

Ὅταν ὅμως δύο κουφοὶ
 κουβεντιάζουνε μαζί,

εἶναι τέτοια κωμωδία,
 π' οὔτε ἐξαίδια φαντασία
 δὲν μπορεῖ νὰ περιγράψῃ·
 ὅταν μάλιστα τυχαίνει
 ποῦ ὁ καθεὶς ἀπὸ τοὺς δύο τους,
 συγχισμένος, ὑποψιάζει
 πῶς ὁ ἄλλος τὸν χλευάζει.
 Βλέπεις τότε νὰ θυμόνουν
 καὶ μὲ πείσμα νὰ σηκώνουν
 τὰ μπαστούνια 'ς τὸν ἄερα,
 ὥς 'συνέβηκε μιὰ μέρα
 δύο περὶφανοὶ κουφοὶ
 νὰ πιασθοῦν σὰν πετεινοί.

*

Φαντασθῆτε σὰν πηγαίνει
 ὁ κουφὸς εἰς ἐρωμένη ! . . .
 Ποιὰ γυναῖκα θὰ μιλήσῃ
 τοῦ κουφοῦ μ' ἐλευθεριά
 γιὰ ν' ἀκούσ' ἡ γειτονιά ;
 Ποιὰ τολμάει σ' ἕναν κουφὸ
 νὰ φωνάξῃ μυστικό ; !
 Κ' ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦνε
 μεταξὺ τους νὰ νοιωθοῦνε,
 πρέπει πάντα νὰ πιασθοῦνε.

*

Ἔτσι ὁ κούφιακας γεράζει
 καὶ ποτὲ δὲν ἠσυχάζει·
 κι' ἀποδίδει τὴν αἰτία
 'ς τῶν ἀνθρώπων τὴν κακία.

ὥστε παύει λίγο λίγο
 μὲ τὸν κόσμον κάθε σκέσει.
 "Ομως ναί, 'ς τὴν μοναξιά του,
 ἔχει ἐλπίδα ζωντανή
 μιὰ φορὰ νὰ γιατρευθῇ
 καὶ τὸν κόσμον νὰ θαυμάσῃ
 καὶ πολλοὺς νὰ περγελάσῃ.
 Πλὴν, μὲ τούτη τὴν ἐλπίδα
 τὴν ἡμέρα θ' ἀπαντήσῃ
 ποῦ τὸν κόσμον θε' ν' ἀφήσῃ . . .
 Καὶ 'ς τὴν ἄλλην τὴν ζωὴν
 δὲν χρειάζεται' ἀκοή.

Γ. MARTINEΛΗΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ ΘΥΜΗΔΙΑΣ

Ὁ παπᾶ-Δημήτρης θέλει νὰ παρηγορήσῃ τὸν Κώσταν, τοῦ ὁποίου πρὸ
 ὀλίγου ἐκήδευσαν τὴν σύζυγον ;

— Αἶ ! ὑπομονή ! Ὁ Θεὸς ἔτσι ἤθελε καὶ τὴν ἐπῆρε.

Καὶ ὁ Κώστας ὡς ἐν ἀφαιρέσει :

— Ὁ Θεὸς τὴν πῆρε ; Οὐμ ! Θὰ καλοπεράσῃ μαζὶ της !

* *

*

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ δημοτικοῦ Σχολείου. Ἡ διδασκάλισσα ἐρωτᾷ
 μικρὰν μαθήτριά. Πρόκειται περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον.

— Λοιπόν, μικρή μου, λέγε μας ἡ μαμά σου λόγου χάριν, ποιὸν
 ἀγαπᾷ ἔπειτα ἀπὸ τὸν πατέρα σου ;

Καὶ ἡ μικρὰ ἀνόητος :

— Ἀγαπᾷ τὸν ἀντικρινό μας γείτονα, τὸν λοχαγό ! . . .